

mij je nu eerst gauw zeggen, wat ik eigenlijk hier kom doen, want 't spijt me wel dat ik 't je bekennen moet. Ik kom niet om jou of je man maar om je tweede meid."

„Om Marie... Ach God! oom, wat is er dan, wat is er... zeg me spoedig! Is er iets niet in orde? Heeft zij wat met de politie?"

„Maar kind houd je toch bedaard? Wat scheelt je?"

„Och oom, die meid!"

Mevrouw kwam met haar oom binnen.

„Nu wat zou dat? Heb je er zoo'n last van?"

„Dat niet, maar ik weet niet, wat ik er aan heb. Ik vertrouw ze niet meer, zoo juist was ik met haar bezig, maar dat vertel ik u later. Zegt u mij eerst: wat weet u van haar? Er is zeker iets heel belangrijks dat u exprès voor haar zoo derangeert."

„Zeker, is 't iets belangrijks. Ik heb toevallig gehoord dat zij een meisje is, waar ik al sedert jaren naar zoek, de dochter van een vriend die met mij in dienst was. Ik had beloofd voor haar te zorgen en nu moet ik hooren dat zij bij jou dient. Hoe noem je haar?"

„Marie!"

„En verder."

„Ja verder... hoe heet zij ook. Dor... Door... Iets van Doornkamp, Doornbosch, Doornman of zoo iets."

„Dat komt uit. Je stelt wel belang in je dienstponeel, hoor nichtje! Hun namen niet eens te kennen."